

Za nas ni ne usmiljenja ne rešitve,
ne smeha ne ljubezni ne boga,
sla pa je še, je kot rezilo britve
sredi gnijočega mesa, strasti in zla.

Bratje, zadnjo melodijo zaigrajmo sami,
ne čakajmo, vrzimo upe ob strop:
lepše kot v ječi je ležati v jami,
slajši kot postelj vlačuge je grob.

Žena

A. D.

Neizčrpna kot gruda črne prsti
bom morala v večnost zoreti.
Vso moč in vso polnost te žive krvi
soncu v kaleh razodeti.

Vso bedo, radosti, prabitne strasti
vonjave opojne bom sadu pustila,
dokler ne bom v krču poslednje moči
kot gruda prsti usahnila.

Iz ciničnih pesmi

Božo Vodusek.

Vsako leto rastejo cvetlice
v gozdu, v travi z isto sladko vnemo;
vsako leto čakajo device
nas za ogli z isto toplo tremo;
a četudi bi se perutnice
angelov pokazale za izjemo,
ne bi nas ganile te resnice,
ker dovolj drugih resnic že vemo.

Saj mi hodimo v obupnem prahu
vsak dan mimo klavnice in pisarno;
ni mogoče gnilemu zadahu
uteči, naj si bo še tako kvarno;
in da ne bi stali v nemem strahu
pred temno prihuljeno tovarno,
s penzionisti se zvečer ob šahu
skrijemo v najbolj mrtvo kavarno.